

ΔΩΡΑ ΣΚΟΥΤΕΡΗ

Η εικαστικός Δώρα Σκούτερη καταθέτει ένα αφιερωματικό έργο βαθιάς ευαισθησίας και σπάνιας ιστορικής ενσυναίσθησης, αφιερωμένο εξ ολοκλήρου στη γυναίκα της Σμύρνης του 19ου αιώνα και στο ένδυμα της, μια εικαστική ενδυματολογική . Μέσα από τη το εικαστικό της έργο σε καμβά και ακρυλικά χρώματα, ανασύρει από τη λήθη μορφές γυναικών που υπήρξαν φορείς πολιτισμού, αξιοπρέπειας και σιωπηλής δύναμης σε μια εποχή μεγάλων κοινωνικών μετασχηματισμών. Το έργο της δεν αποτελεί απλώς μια αισθητική αναπαράσταση, αλλά έναν ύμνο στη θηλυκή αντοχή, την ενδυματολογική κομψότητα και το πνευματικό υπόβαθρο.

Οι μορφές που δημιουργεί μοιάζουν να αναδύονται από παλιές φωτογραφίες και ξεχασμένα ημερολόγια· γυναίκες αρχοντικές αλλά και καθημερινές, μητέρες, δασκάλες, νέες κοπέλες που ονειρεύονται. Τα βλέμματά τους, συχνά στραμμένα πέρα από τον θεατή, μεταφέρουν μια εσωτερική αίσθηση και βαθιάς αξιοπρέπειας. Η καλλιτέχνης ισορροπεί ανάμεσα στη νοσταλγία και τη ζωντάνια, αποφεύγοντας τον εξωραϊσμό και επιλέγοντας τη ρεαλιστική ανθρώπινη προσέγγιση. Κάθε έργο της λειτουργεί σαν παράθυρο σε έναν άλλο κόσμο, εκείνον του Μικρασιατικού πολιτισμού, όπου η γυναικεία παρουσία υπήρξε ο πυρήνας της κοινωνικής και πολιτισμικής ταυτότητας.

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στοιχείο αποτελεί η χρήση των φωτεινών χρωμάτων υλικών που παραπέμπουν σε μία εποχή που η κομψότητα, και η παράδοση ενυπάρχουν στα πολύτιμα υφάσματα, στις αραχνούφαντες δαντέλες, στα ποικίλα και πρωτότυπα μοτίβα. Με αυτόν τον τρόπο, η δημιουργός δεν αναπαριστά απλώς τη γυναίκα της Σμύρνης, αλλά την φεμινίστρια, ενσωματώνοντας κυριολεκτικά την υλικότητα της ζωής της μέσα στο έργο. Οι επιφάνειες των πινάκων αποκτούν έτσι μνήμη και αφή, σαν να κουβαλούν ιστορίες που ψιθυρίζουν στον χρόνο.

Ο εκθειαστικός χαρακτήρας της παρουσίασης αυτής είναι απολύτως δικαιολογημένος, καθώς η καλλιτέχνης επιτυγχάνει κάτι σπάνιο: μετατρέπει την ιστορική μνήμη σε ζωντανή απεικόνιση. Δεν πρόκειται μόνο για μια αναδρομή στο παρελθόν, αλλά για μια πράξη αποκατάστασης της γυναικείας παρουσίας της εικόνας της στο ιστορικό γίνεσθαι. Μέσα από το βλέμμα της, οι γυναίκες εκείνης της εποχής παύουν να είναι σκιές πίσω από τα γεγονότα καθίστανται και παράλληλα αναδεικνύονται σε πρωταγωνίστριες της δικής τους αφήγησης.

Το έργο της λειτουργεί ως γέφυρα ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν. Ο σύγχρονος θεατής αναγνωρίζει στις μορφές αυτές στοιχεία διαχρονικά: την αγάπη για την οικογένεια, την ανάγκη για ελευθερία, την αξιοπρέπεια απέναντι στις δυσκολίες. Έτσι, η τέχνη της δεν αφορά μόνο την ιστορία μιας πόλης ή μιας κοινότητας, αλλά μιλά για τη Σμυρνιά την καλλιεργημένη με ανώτατη παιδεία, ξένες γλώσσες, καλούς τρόπους, πιάνο και κομψότητα γυναικεία παρουσία ως πανανθρώπινη αξία.

Συνολικά, η δημιουργός αυτή προσφέρει ένα έργο με αισθητική και ανθρωπιστική αξία, αφού με σεβασμό, τρυφερότητα και θαυμασμό, αναδεικνύει την Ελληνίδα γυναίκα της Σμύρνης του 19^{ου} αιώνα ως σύμβολο πολιτισμού και εσωτερικής δύναμης. Με το έργο αυτό η Δώρα καταθέτει έναν λαμπρό φόρο τιμής — μια εικαστική ωδή στη μνήμη, στη θηλυκότητα και στην ακατάλυτη αντοχή του ανθρώπινου πνεύματος.